

Pesäpallon syvin olemus

Eilen ratkennut miesten finaalisarja huipensi kuluneen pesäpallokauden. Vaikka kyseessä on Suomen kansallispeli, on laji lappilaisille melkoisen vieras. Tietenkin jokainen tietää kouluajoilta pesäpallon perusteet, mutta syvemmän olemuksen ymmärtäminen vaatii todellista paneutumista.

Torniossa nuoruuteni viettäenä huippupesäpallo oli minulle täysin vierasta, kun muutin opiskelujen perässä Ouluun. Yliopiston lopputyöni tosin sivusi lajin historiaa, mutta hämmästykseni oli suuri, kun kävin 1990-luvun puolivälissä ensimmäistä kertaa seuraamassa Oulun Lipon ja Sotkamon Jymyn kohtaamista. En tajunnut paljoakaan kentän tapahtumista, ja ympärillä mylvi 5000 ihmistä hurmoksen partaalla. Satuain kaiken huipuksi istumaan Jymyn kannattajien sekaan, joten "Kuolee!" soi päässä vielä seuraavana päivänä. Lajissa täytyi olla jotakin todella erikoista, sillä se herätti elämää suurempia tunteita.

Jatkossa huippupesäpallo tuli minulle todella tutuksi urheilutoimittajan töissä sanomalehdille, nettisivuille, Urheiluruudulle ja paikallisradiolle. Niissä töissä tapasin suuria persoonallisuuksia. Varsinkin Lippoa johtanut kaksikko Timo Korhonen ja Kai Suikkanen oli legendaarisessa maineessa.

Suikkanen oli jo siihen aikaan järkevä kaveri, joka vaihtoi uraa ennen sopupelisotkun räjähtämistä käsiin syksyllä 1998.

Pesäpallon syvimmän olemuksen voi aistia, jos pääsee seuraamaan huippuottelua kaaren läheltä. Tähän tarjoutui mahdollisuus Urheiluruudun töissä SM-finaaleja myöten. Kaarella kuuli ja näki, mitä psyykkaus tarkoitti urheilussa rajuimmillaan. Kaari pyrki horjuttamaan lukkarin itseluottamusta lautaskammon partaalle, kun taas lukkari pyrki pistämään puheillaan sekä eleillään lyöjän pasmat sekaisin.

Miesten huippuotteluissa kaaren kielenkäyttö rikkoi monesti hyvän maun rajat, mutta yllättävää kyllä, rajuinta tekstiä kuuli naisten peleissä. Vaati esimerkiksi lukkarilta melkoista keskittymiskykyä, kun kaari herjasi kentällä olevan elämänumppanin ulkopelitaitoja.

Siinä missä miesten peleissä saattoi puhua kylätappelujen jätkähengestä, edustivat naisten ratkaisupelit pahimmillaan kissatappeluja.

Kaikkiaan pesäpallo on harvinaisen värikäs urheilulaji. Kerran olin Pattijoella toimittajana todistamassa sitäkin ihmettä, että järjestysmiehet joutuivat estämään raivostuneita kotijoukkueen pelaajia pääsemästä lehdistötilaisuuteen. Yleensähan pelaajia joudutaan pyytämään lehdistön eteen.

Pesäpallossa on tapana, että pelinjohtajien ja palkittujen pelaajien lisäksi tuomarit kertovat lehdistötilaisuudessa näkemyksiään. Sillä kertaa tuomareiden ratkaisut eivät todellakaan miellyttäneet kotijoukkuetta.

Pesäpallon parissa myös kuulee kaikenlaista. Legendan mukaan kerran Muhoksella kotiyleisö suorastaan odotti vihatun vierasjoukkueen kärjen kotiin syöksyä. Noihin aikoihin kotipesän vieressä oli vesikulho, jossa syöksyjä kävi pesemässä kasvonsa hiekasta.

Tauolla kotijoukkueen kuuluisa pelimies kävi täyttämässä kulhon luonnollisilla tarpeillaan, koska vierasjoukkue aloitti sisällä. Sen juoksun vierasjoukkueen kärki varmasti muistaa lopun ikänsä. Joskus kansallislajimme voi sisältää jopa kirvelevän sivumaun.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 18.9.2011